

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3635

гр. София, 21.05.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 21.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **1785** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 50, ал. 1 Закона за марките и географските означения - отменен от 17.12.2019г., /чл. 84, ал. 1 от Закона за марките и географските означения – нов/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от Г. В. П. и В. Н. Ц., срещу РЕШЕНИЕ № 122 от 30.09.2019г. на председателя на Патентно ведомство на РБ, с което е отменена регистрацията на марка рег. № 82221 „ПАРИ“, комбинирана, за всички стоки и услуги от класове 9, 16, 35, 36, 38, 40, 41, 42 на МКСУ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адв. А. К., моли жалбата да бъде уважена. Претендира присъждане на направените в процеса разноски, представляващи заплатено възнаграждение за работа на вещото лице и държавна такса. Обективизирано е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от процесуалния представител на заинтересованата страна, защото не били представени доказателства за ефективното му изплащане.

Ответникът – председателят на ПВ, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юр.к.И. Г., моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „168 часа“ Е., чрез процесуалния си представител адв. А. С., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендират се направените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не

изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства и обсъди твърденията на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА на основание чл.159 т.5 от АПК.

Производството пред Патентно ведомство на РБ е започнало по искане на заинтересованата страна – „168 часа” Е., с вх. № 70080515/19.10.2017г. за отмяна на регистрация на марка с рег. № 82221 „ПАРИ“, комбинирана, заявена на 21.03.2012г., регистрирана – 08.10.2012г., със срок на закрила – 21.03.2022г., с притежател - [фирма].

На основание чл. 46, ал. 5 ЗМГО е издадено РЕШЕНИЕ № 122 от 30.09.2019г. на председателя на Патентно ведомство на РБ, с което е отменена регистрацията на цитираната марка за всички стоки и услуги от класове 9, 16, 35, 36, 38, 40, 41, 42 на МКСУ, считано от 19.10.2012 г. Изрично е указано, че решението подлежи на обжалване на основание чл. 50, ал. 1 ЗМГО пред Административен съд София-град в тримесечен срок от съобщаването му.

РЕШЕНИЕ № 122 от 30.09.2019г. на председателя на Патентно ведомство на РБ е връчено на жалбоподателя на 14.10.2019 г., а жалбата е депозирана чрез Патентно ведомство на РБ в Административен съд София-град на 14.01.2020 г., видно от поставеното върху пощенския плик клеймо. За тези обстоятелства не се спори от страните във воденото съдебно производство.

Следва да се посочи, обаче, че оспореният административен акт е издаден при действието на отменения ЗМГО. ЗМГО е с отменен § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Закон за марките и географските означения, обнародван в ДВ, бр. 98 от 13 декември 2019 г. /чл. 11, ал. 3 във връзка с ал. 1 ЗНА/. Новият ЗМГО е в сила от 17.12.2019 г. съгласно изричната разпоредба на чл. 5, ал. 5 от Конституцията на Република България, доколкото в същия не е определен друг срок. Следователно, отменения ЗМГО е загубил силата си и същият не се прилага към дата - 17.12.2019 г.

Изрично в § 5, ал. 2 ПЗР на ЗМГО /нов/ е посочено, че този закон се прилага за исканията за отмяна и заличаване на регистрация на марки и географски означения, по които няма влязло в сила решение до влизането му в сила. В конкретния случай е проведено административно производство по искане за отмяна регистрацията на марка, което е приключило с административен акт по чл. 46, ал. 5 ЗМГО – отм. /чл. 76, ал. 8 във връзка с ал. 7 ЗМГО – нов/. Решението на председателя на Патентно ведомство на РБ не е влязло в сила към момента на влизане в сила на новия закон, доколкото все още не е бил изтекъл срокът за неговото оспорване. Въпреки това, и тъй като липсва изрична разпоредба, която да предвижда, че заварените производства се довършват по досегашния ред, като се имат предвид и съдебно-административните, приложение намира новият ЗМГО. Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 1 ЗМГО решенията по чл. 76, ал. 8 във връзка с ал. 7 от с. з. /с които се отменя регистрацията на марката за част или всички стоки и услуги, за които е регистрирана/ може да се обжалват пред Административния съд С.- град, в двумесечен срок от съобщаването.

В допълнение: съгласно чл. 14, ал. 1 ЗНА „обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба“. Даването на обратно действие на процесуално-правните норми, каквато в случая е нормата на чл. 84, ал. 1 ЗМГО – нов, има за цел реализирането на материално-правните норми с по-ефективни

средства на защита. Затова и на анализ подлежат преходните и заключителните разпоредби на съответния закон, с който се отменя действащ закон, нормативен акт по дефиниция /чл. 3, ал. 1 във връзка с чл. 1а ЗНА/. Съгласно чл. 35, ал. 1 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА, издаден на основание § 7 от ПЗР на ЗНА, „в заключителните разпоредби се включват правилата, с които се придава обратна сила на акта, отлага се неговото действие или то се ограничава за част от територията на страната“. Съгласно чл. 34 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА „с преходни разпоредби се продължава действието на правила, отменени с новия нормативен акт, или се урежда тяхното прилагане спрямо висящи правоотношения или спрямо юридически факти, които са започнали, но не са завършени при действието на отменения акт“.

„Това законодателно правило е проява на необходимостта законодателят да регламентира с оглед на конкретната потребност действието на новия закон спрямо заварени факти и правоотношения по съображения за справедливост. За да е допустимо това, е необходимо изрично в преходна разпоредба на новия закон да бъде уредено продължаващото действие на отменения закон по отношение на заварени факти и правоотношения. Липсата на изрична правна норма, която да регламентира продължаващото действие на отменения закон, значи само и единствено, че законодателят не е искал и не е допуснал това продължаващо действие по отношение на заварени факти и правоотношения. Какви са били съображенията му за това решение е ирелевантно за правоприлагането, но е общоприето разбирането, че новата процедура би следвало да се въвежда незабавно, защото е по-справедлива и по-ефикасна, което по принцип предполага нейното незабавно прилагане, т.е. и по отношение на заварени факти и правоотношения“ /Определение № 2732 от 26.02.2021 г. по адм. д. № 785/2021 г., VII отд. на ВАС на РБ/. В цитираното определение на ВАС на РБ е формулирано съждение, което настоящата съдебна инстанция възприема: „важното е, че от това законодателно решение /§ 5, ал. 2 ПЗР на ЗМГО – нов, бел.м./ не следва извод, че по отношение на всички останали, започнали преди влизане в сила на новия закон и незавършени производства, се прилага отмененият закон“.

Отделно от това, разпоредбата на § 5, ал. 2 ПЗР на ЗМГО се отнася до всички производства по отмяна регистрация на марки, по които няма влязло в сила решение, т.е. не се прави разграничение между административното производство пред компетентния административен орган и съдебното производство при оспорване пред съд. Това е така, доколкото до приключване на последното не е налице влязъл в сила административен акт. В този смисъл и не следва да се тълкува ограничително разпоредбата на чл. 34 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА, че чрез същата се имат предвид единствено незавършените административни производства пред компетентния административен орган, т.е. тези, при които няма произнасяне с административен акт независимо дали е във връзка с допустимостта на производството или по същество. Понятието „незавършен“ е относимо само към започналите юридически факти. Дори и да се приеме обратното, то следва да се посочи, че цитираната норма на чл. 34 от Указ № 883 от 24.04.1974г. за прилагане на ЗНА обхваща всички висящи правоотношения, каквото се явява и настоящото. Неговата висящност е налице, докато не бъдат изчерпани всички правни форми на защита, т.е. – до влизането в сила на съответния административен акт не е налице завършеност на производството по издаването на последния. Възможността да се приеме, че приложение намира отмененият ЗМГО, тъй като при неговото действие е

издаден оспореният административен акт, се изключва с оглед противоречието между нормативни актове от различна степен, като безспорно § 5, ал. 2 ПЗР на ЗМГО е по-високо в йерархията актове спрямо указа по прилагане на ЗНА /чл. 9, ал. 3 ЗНА/. Отделно от това и в съответствие с принципа, че специалният закон дерогира приложението на общия, колизията между нормата на § 5, ал. 2 ПЗР на ЗМГО и чл. 34 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА ще бъде разрешена в полза на § 5, ал. 2 ПЗР на ЗМГО.

В конкретния случай преходна разпоредба, с която да се продължи действието на отменения ЗМГО или да се уреди приложението му към висящи недовършени производства, липсва в новия ЗМГО. „Както подсказва наименованието „преходни“, т.е. „временни“ в едно от значенията на думата, тези разпоредби дължат името си тъкмо на това, че уреждат временни /висящи/ правни състояния. Вероятно по същата причина като основен белег на преходните разпоредби се сочи временното им действие. Макар че поначало всяка правна норма е временна, временното действие на въпросните разпоредби е разбираемо като относително по-кратък срок, в който висящите правни състояния трябва да станат окончателни. Преходните разпоредби всъщност изчерпват своето регулиращо значение, щом настъпят условията, предвидени в самите тях /няма и къде другаде да бъдат предвидени - те самите уреждат действието по време на обслужването от тях норми, заради което ги наричат и „норми относно норми“/. Като преустановяват всъщност по този начин действието си, преходните норми на практика се самоотменят мълчаливо. Окончателната им самоотмяна настъпва, разбира се, с приключването на последния заварен от тях висящ случай. Преходните разпоредби обаче се самоотменят и по отношение на всеки един приключен от тяхното действие случай - подобно на изчерпвания регулиращ ефект, който имат индивидуалните правни актове, понеже броят на висящите случаи винаги е краен и може да бъде определен. Затова и няма как изчерпала регулиращото си действие преходна разпоредба да продължи да се прилага“ /Тълкувателно решение № 5 от 16.01.2014 г. по тълк. дело № 5/2013 г., ОСНК на ВКС на РБ/.

Извод: правото на оспорване на жалбоподателя и осъществяването му в срок е преклудирано *ex lege*. Жалбата на [фирма] е подадена след изтичане на законоустановения срок, поради което е и процесуално недопустима. На основание чл. 159, т. 5 АПК следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото – прекратено.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лева, определено по чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на заинтересованата страна следва да бъдат присъдени разноси в размер на 865.00 /осемстотин шестдесет и пет/ лева, представляващи заплатени суми за работа на вещо лице и адвокатско възнаграждение. Заинтересованата страна – „168 часа“ Е., е представила преводно нареждане за внесен депозит за експертиза в размер на 250.00 лева /л. 329/. При направена служебна справка се установи, че по сметка на АССГ е внесена и допълнително определената с протоколно определение от 23.04.2021г. сума в размер на 115.00 лева, представляваща депозит за назначената експертиза.

По отношение на адвокатското възнаграждение в общ размер на 1 300.00 лева съдът съобрази следното: По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от

24.07.2020г., видно от който „168 часа“ Е. се задължава да заплати на адвокатското дружество „М. и С.“ възнаграждение в размер на 800.00 лева без ДДС и 250.00 лева без ДДС за всяко съдебно заседание по посочена банкова сметка /л. 421-423/. За извършеното плащане в размер на 800.00 лева и 250.00 лева за проведеното първо открито съдебно заседание по делото е представена фактура от 14.09.2020г., платежно нареждане и операционна бележка и двете от 16.09.2020 г. За извършеното плащане в размер на 250.00 лева за проведеното на 23.04.2021 г. открито съдебно заседание по делото са представени фактура от 01.03.2021г. и банково извлечение от 04.03.2021г. Ето защо съдът, счита, че заплащането на общата сума от 1 300.00 лева е доказано, защото съобразно т.1 от Тълкувателно решение № 6/2013г. по тълк. дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ „в случаите, при които е договорено заплащане по банков път, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи“.

Така заплатеното възнаграждение обаче надхвърля значително минималния размер, определен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. на Висшия адвокатски съвет. Съдът приема, че възражението на адв. А. К. по чл. 78 ал.5 от ГПК е основателно и на заинтересованата страна следва да се присъди сумата от 500.00 лева, защото делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност и е от категорията на типичните производства, които се развиват по този материален закон. Проведени са две съдебни заседания, не са настъпили усложнения от процесуално-правна гледна точка и посоченият размер се явява обоснован и справедлив с оглед действително оказаната правна помощ и съдействие от адв.А. С..

Така мотивиран и на основание чл.253 от ГПК и чл. 159, т. 5 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ определение от 23.04.2021г., с което е даден ход по същество на адм. дело № 1785/2020 г.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], представлявано от Г. В. П. и В. Н. Ц., срещу РЕШЕНИЕ № 122 от 30.09.2019г. на председателя на Патентно ведомство на Република България.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 1785/2020г. по описа на Административен съд София-град, Второ отделение, 22-и състав.

ОСЪЖДА [фирма] представлявано от Г. В. П. и В. Н. Ц., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица] да заплати на Патентно ведомство на Република България с адрес: [населено място], [улица] сумата в размер на 100.00 /сто/ лева на основание чл. 143, ал. 3 от АПК.

ОСЪЖДА [фирма] представлявано от Г. В. П. и В. Н. Ц., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица] да заплати на „168 часа“ Е., представлявано от В. А. Г., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „О.“, [улица] сумата в размер на 865.00

/осемстотин шестдесет и пет/ лева на основание чл. 143, ал. 4 от АПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 от АПК.

Съдия: